Рано-вранці хтось постукав у шибку.

— Горобець! — зрадів Ігорок.— Чого це він?

— Замерз, напевно. І їсти йому нічого, бач, які кучугури намело,— озвався татко.

Ігорок попрохав у мами пшона, відчинив кватирку і висипав його на підвіконня.

Горобчик зраділо дзьобав, а коли наївся, весело зацвірінькав. Це він друзів своїх скликав.

Прилетіла зграйка горобчиків, і від пшона нічого не лишилось.

— Прийдеш зі школи, зробимо годівничку! — пообіцяв татко.

Другого ранку вони прикріпили до підвіконня фанерку з бортиками. Мама дала різного насіння — і конопляного, і гарбузового, і соняшникового... Знайомий Ігорку горобчик тут як тут. А за ним інші горобці, а тоді й синички прилетіли, і снігурі. Ігорок дивився на них крізь шибку й радів — яку ж бо вони з татком гарну справу зробили!